

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XII, NR. 2 (131) / 2008 BULETIN DE INFORMAȚII FEB. 2008

Spiritualitatea ortodoxă este o șansă pentru viitorul Europei*

Înalt Prea Sfinția Voastră, bun întâlnișul în calea împreună-sfătuirii cu tinerii. Pentru început - ca să circumscriem oarecum motivațional această întâlnire - vreau să Vă întreb: **Își mai găesc tinerii de astăzi locul în Biserică?**

Fără copii și fără tineri, Biserica nu numai că ar îmbătrâni în aspectul ei uman, ci ar și dispărea. Dar sfârșitul Bisericii va însemna și sfârșitul lumii. **Sunt doriți tinerii a fi parte integrantă a Trupului lui Hristos? Vă întreb aceasta mai ales pentru că, de cele mai multe ori, impresia tinerilor e că nu prea sunt băgați în seamă de către Biserică.**

Deși marea majoritate a preoților nu se ocupă în mod special de tinerii care mai vin la biserică, aceasta ținând de o inerție a noastră, a ortodocșilor, totuși fiecare preot îi dorește pe tineri la biserică, pentru că prezența lor dă un plus de viață comunității liturgice. Iar dacă parohia este angajată și social, cum este normal, acest lucru este aproape imposibil fără contribuția tinerilor.

Așa este. Tinerii nu prea au vreme să se întoarcă spre Biserică. Dacă ei nu o fac, Biserica vine către ei?

Sigur, ne aflăm într-o contradicție cu noi înșine: pe de o parte îi dorim pe tineri la biserică, pe de alta, nu facem mai nimic pentru a-i atrage. Iar ceea ce cred eu că atrage cel mai mult pe un tânăr la biserică este frumusețea slujbei însăși. Adică, o Liturghie săvârșită cu multă evlavie, o cântare care să miște inima, o predică simplă, pe înțelesul tuturor, inspirată din experiența personală și rostită cu duh; cu alte cuvinte, atmosfera mistică din biserică. Cu cât preotul reușește să creeze în biserică sa o atmosferă mistică prin toate aceste elemente, cu atât mai mult vor veni credincioșii, inclusiv tinerii. Aceștia, mai cu seamă, trebuie puși la treabă, adică angajați

în tot felul de activități: catehetice, caritative, misionare...

Vi-s dragi tinerii?

Cui nu-i sunt dragi tinerii? Chiar și atunci când, din neștiință, nu merg pe calea cea bună. Pentru că vina nu este întreaga a lor, ci și a părinților, a Bisericii, a societății. Totuși mi-e milă când văd un tânăr împătimit (vicios).

Ce apreciați cel mai mult la un tânăr? Curăția lăuntrică, elanul vieții, disponibilitatea pentru ceilalți, angajarea serioasă pentru împlinirea lucrului început...

Ce ar trebui să aprecieze, cel mai mult, un tânăr la Hristos?

Iubirea. Hristos, ca Dumnezeu, dar și ca om, a fost, este și rămâne în veci iubire. Iubire care se face una cu omul, îl însoțește pe toate căile vieții ca prietenul cel mai fidel, îl sfătuiește și-l ajută, dar îl și mustră (prin glasul conștiinței) atunci când greșește. Iubire care rabdă, iartă, compătimește, înțelege neputința omenească pe care o ia asupra sa dacă i-o încredințăm, iubire care-și dă viața pentru semenii.

Înalt Prea Sfinția Voastră, trăind în ambientul occidental, care sunt

provocările acestuia pentru tinerii români?

Occidentul (care se globalizează) este o societate materialistă și de consum. Religia este împinsă în sfera privată. Spiritul dominant este goana după bani și după plăceri. Familia tradițională, adică tineri căsătoriți la starea civilă și religios, este pe cale de dispariție. Majoritatea copiilor, astăzi, se nasc din cupluri «accidentale» sau provin din familii divorțate. Perversiunile sexuale sunt prezentate până și în cărțile pentru școlari ca fiind conforme cu natura. Or, toate acestea îi dereglează pe oameni și îi nefericesc. Tocmai de aceea astăzi este mai multă suferință în lume decât exista altădată. Bineînțeles că tinerii români care trăiesc aici cu greu pot rezista spiritului veacului. Foarte mulți se pierd, ajungând la experiențe extrem de dureroase. Dar există întotdeauna calea pocăinței, a întoarcerii.

Cum se vede, în momentul acesta, «supraviețuirea în Hristos» pentru tinerii stabiliți în Occident?

Numai prin Biserică, pentru că harul mântuitor, libertatea există doar în Biserică. Iar românii sunt, în general, legați de Biserică, caută Biserica mai ales când se află la strâmțorare. Aceasta este o pedagogie divină: Dumnezeu ne întoarce pe calea cea bună prin necazurile care vin asupra noastră datorită păcatelor pe care le săvârșim. Problema care se pune este ca odată ce am (re-)descoperit Biserica să rămânem în ea și să ne angajăm cu toate puterile la o viață nouă.

Câteva repere de lectură duhovnicească pentru tânărul aflat în căutarea lui Hristos?...

Astăzi există o adevărată explozie de literatură duhovnicească, de valoare totuși inegală. Trebuie să știm și să alegem. Oricum, din citirea unei cărți duhovnicești ne putem folosi, dacă încercăm să și împlinim, cel puțin în

parte, din cele ce citim. Dar, desigur, citirea Sfintei Scripturi, îndeosebi a Noului Testament, nu poate fi înlocuită de nimic. Catehismul ortodox, apoi Viețile Sfinților, Mântuirea păcătoșilor, Patericul, Filocaliile...

Aveți vreo carte de căpătâi sau vreun loc înspre care să vă retrageți în momente de tulburare, de neliniște?

Cartea mea de căpătâi este Psaltirea și Paraclisul Maicii Domnului, iar locul este biserica sau mănăstirea. Spovedania deasă și sfătuirea cu părintele duhovnicesc înseamnă pentru mine mai mult decât orice literatură, chiar duhovnicească. Dar, desigur, este nevoie și de cărți duhovnicești când nu ai la îndemână un duhovnic bun.

Spiritualitatea ortodoxă răsăriteană este răspunsul pe care creștinismul trebuie să îl dea omului modern în dezvoltarea tehnică fără precedent a lumii de astăzi, în continua și perpetua stare de schizofrenie la care asistăm sau chiar participăm în această orientare spre ieșirea noastră din fire... Mi-a plăcut mult această afirmație, care Vă aparține. De ce credeți că Ortodoxia e o alternativă - sau, să fiu mai precis, singura alternativă - la diluția de sensuri pe care spiritualitatea modernă o propune lumii de astăzi?

Spiritualitatea ortodoxă este o șansă pentru viitorul Europei, poate singura pentru supraviețuirea ei. Pentru că o structură ca aceea a Uniunii Europene bazată doar pe elementul economic și politic nu poate avea șanse să dăinuiască fără un fundament spiritual, duhovnicesc. Omul nu este o mașină care să funcționeze mecanic, fără dimensiunea spirituală care-l definește. El este deosebit de fragil: dacă nu reușește să-și cultive armonios atât capacitățile sale duhovnicești, cât și pe cele fizice, se degradează până la distrugere sau poate deveni un monstru. Iar această degradare este asociată cu suferința, datorită dezechilibrului lăuntric. Din păcate, astăzi, omul este suprasolicitat intelectual, iar latura sa spirituală este neglijată până la uitare. Nu-i de mirare că bolile psihice, depresiile, se înmulțesc atât de mult. Scăparea nu-i decât în spiritualitatea creștină (viața în Hristos). E adevărat că creștinismul occidental a pierdut mult din filonul său mistic. Dimpotrivă, Ortodoxia a păstrat toată bogăția mistică din perioada când creștinăta era una. Cine se apropie de tradiția ortodoxă și încearcă s-o trăiască în Biserică sub îndrumarea unui duhov-

nic, acela este salvat. Este rolul nostru, al ortodocșilor, în Europa unită de a trăi cât mai autentic credința noastră și de a o transmite mai departe prin exemplul vieții. Căci numai exemplul convinge!

Lumea are nevoie de oameni care trăiesc cu inima, de oameni calzi, înțelegători ai suferinței altora. Iar inima se naște din rugăciune. Trebuie să ne rugăm mult pentru a ajunge la «simțirea inimii» care este simțirea lui Dumnezeu în noi, zic Părinții.

Tradiția ortodoxă răsăriteană se definește, mai cu seamă, prin două elemente structurale: asceza și mistica. Am văzut, ceva mai devreme, că Ortodoxia este alternativa deplină la diluția de sensuri promovată de perioada aceasta postmodernă. Vă place să afirmați, în același timp, cu diferite ocazii, că asceza și mistica sunt singurul răspuns cu adevărat eficient pe care Ortodoxia îl poate da provocărilor lumii de astăzi. Aș vrea să nuanțăm puțin această idee.

Într-adevăr, eu cred că mistica, adică viața în Hristos, este răspunsul pe care creștinismul răsăritean îl dă omului modern extrovertit, suprasolicitat intelectual de dezvoltarea tehnică fără precedent și stresat de ritmul trepidant al vieții și al problemelor cotidiene, iar asceza este răspunsul dat societății de consum, căreia îi opune înfrânarea, cumpătul, stăpânirea de sine. Trăim astăzi o adevărată dictatură a materialismului, a consumismului. Toți se grăbesc să acumuleze cât mai mult, să cumpere cât mai mult. Un slogan spune: Ești ceea ce cumperi! Tocmai de aceea, niciodată omul n-a avut mai mare nevoie de mistică (spiritualitate) și de asceză ca astăzi, pentru că niciodată în istorie omul n-a fost mai alienat, mai înstrăinat de el însuși ca în prezent. Mă întreb însă câți ortodocși sunt conștienți de bogăția spirituală a Bisericii lor, câți trăiesc efectiv învățătura ortodoxă, câți practică asceza recomandată de Biserică. Cu alte cuvinte, câți dintre noi suntem integrați trup și suflet în Biserică, adică avem o conștiință eclezială, ceea ce înseamnă participarea regulată la viața sacramentală a Bisericii, prin împărtășirea la fiecare Sf. Liturghie; prioritatea acordată rugăciunii («căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu»), și anume rugăciunii făcută cu «mintea în inimă» sau cu «mintea unită cu inima», pentru ca prin rugăciune să ajungem la pacea inimii, la blândețe, la bunătate, la dra-

goste, care este plinirea tuturor poruncilor. Câți ne luptăm împotriva păcatelor și patimilor, pentru a ne curăți și despătimi? Căci toate acestea împreună înseamnă mistica ortodoxă.

Poți fi mistic, într-o societate ce L-a alungat - sau face eforturi susținute să-L alunge - pe Hristos pe ușa din dos a Istoriei?

Poți fi mistic, adică om duhovnicesc, în orice condiții. Desigur, într-o societate descreștinată, ca a noastră, e mai greu, dar nu imposibil. Totul este să fii conștient de chemarea ta, de responsabilitatea pe care o ai înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, și să te angajezi la o viață creștină autentică. Să-ți impui o disciplină de rugăciune, de post, de citire a Sfintei Scripturi și a cărților de zidire duhovnicească, să te încadrezi într-o parohie și să-ți găsești un duhovnic bun pe care să-l asculți necondiționat. Căci, prin disciplină, se ajunge, încetul cu încetul, la libertatea duhovnicească, adică la momentul când vom face totul în modul cel mai natural. Rugăciunea, postul, Biserica, oamenii devin o bucurie.

Asceza e răspunsul dat societății de consum. Cum putem da, ca tineri, la modul cel mai practic, acest răspuns bun la acroșajul acesta ostentativ de provocări la care suntem expuși, cu vreme și fără de vreme?

Asceza (nevoia duhovnicească) este o mare binecuvântare atât pentru suflet, cât și pentru trup. A posti, a duce o viață cumpătată din toate punctele de vedere, a evita deci orice abuz, atât în mâncare și băutură, cât și în viața conjugală, în efortul fizic și intelectual, înseamnă a trăi în armonie cu natura creată de Dumnezeu, ceea ce ne va ajuta să ne bucurăm cu adevărat de viață, să-i descoperim sensul și frumusețea. Abuzul denaturează, ocul-tează sensul vieții și distruge. A nu te lăsa prins în mrejele plăcerii, ale libertinajului este semnul superiorității, al stăpânirii de sine, al libertății adevărate. Căci nu poate fi liber cel ce nu reușește să-și stăpânească instinctele, pornirile pătimașe ale firii cu care ne naștem sau pe care le dobândim printr-o viață dereglată. Or, lucrul acesta este absolut imposibil fără asceză, fără înfrânare, post, rugăciune... (va urma)

*Interviu cu Înalt Prea Sfințitul Părinte Mitropolit **SERAFIM** realizat de frațele Romeo Petrașciuc (Asociația Oastea Domnului), Sibiu, 2007.

Viața Sfântului Severin, apostolul Noricum-ului

[continuare]

Nu mânca niciodată înainte de Năpusul soarelui, decât în marile sărbători. În timpul Postului Mare mânca o singură dată pe săptămână. Purta mereu aceeași haină, pe care nu o schimba nici măcar când dormea. Nu avea pat, ci o rogojină, pe care o întindea direct pe pământ și pe care dormea. Dorul cel mare al sufletului său era să petreacă în legătură neîncetată cu Dumnezeu. *«Însă cu cât dorea mai mult să trăiască în singurătate»*, ne spune Viața lui, *«cu atât dese vedenii îl împingeau să nu îi lipsească pe oamenii îndurerați de sfatul său»*.

Într-adevăr, de pretutindeni alergau oameni la el pentru a cere sfat și mângâiere, și unii chiar alegeau să rămână alături de sfânt în viață călugărească. De aceea, Severin a fost nevoit să-și părăsească chilia, întemeind o mănăstire în apropiere de Favianis. În chilie se retrăgea doar din când în când pentru rugăciune și post. Și deși oamenii veneau la el ca la un ales al lui Dumnezeu, sfântul adesea le spunea: *«Să nu socotiți că ceea ce vedeți este din vrednicia mea... Rugați-vă mai degrabă pentru mine, ca darurile pe care Mântuitorul mi le-a dat să-mi fie nu spre mărirea osândeii, ci spre sporirea îndreptării...»*

Iar pentru toată smerenia și înfrânarea lui, Dumnezeu l-a încărcat cu mulțime nenumărată de daruri. Mai ales, sfântul se străduia să aline grelele necazuri în care poporul din Noricum se zbătea din pricina năvălirii păgânilor. Despre felul minunat în care Severin i-a izbăvit pe creștini de asuprairea barbarilor vom vorbi însă în numărul viitor. Ne vom opri acum doar la celelalte minuni ale sfântului. Astfel, un oraș din Noricum, numit Cucullis (astăzi Kuchel), a fost izbăvit prin rugăciunile lui de năvălirea unui nor imens de lăcuste. Într-un alt oraș, unde Dunărea se revărsa adeseori, sfântul a făcut semnul Sfintei Cruci pe stâlpul bisericii din oraș, profetind că de atunci înainte apa nu va mai urca peste cinstitul semn. Lucrurile s-au petrecut întocmai. În orașul Juvao (astăzi Salzburg), oamenii i-au adus la ușa chiliei o femeie aproape moartă. La stăruințele lor, sfântul s-a rugat și bolnava s-a tămăduit chiar atunci. *«Să nu socotiți că pentru*

faptele mele s-a întâmplat acest lucru», le-a spus Severin; *«pentru tăria credinței voastre ați fost învredniciți de un astfel de har»*. Altădată, însă, când sfântul a înviat pe un preot prin rugăciunile lui, preotul s-a mâhnit foarte pentru că fusese adus înapoi din bucuriile raiului, și l-a rugat pe cuviosul bărbat să-l lase să moară din nou. Bucuros, Severin i-a împlinit cererea. Apoi, pe doi leproși care veniseră la el, sfântul i-a curățat de boala lor; unul din ei a rămas călugăr alături de sfânt.

Văzând atâtea minuni, un călugăr din mănăstirea cuviosului, numit Bonosus, care era orb, s-a mâhnit că toți se tămăduiau, iar ei, ucenicii sfântului, erau lăsați la o parte. Însă Severin, arătându-și marea înțelepciune, a înțeles că fiul său putea să poarte boala cu mulțumire și folos sufletesc, câștigând astfel cunună veșnică. De aceea, după ce l-a mângâiat pe călugăr, l-a sfătuit: *«Roagă-te mai degrabă ca vederea ta launtrică să fie curățită»*. Și într-adevăr, ne spune Viața sfântului, prin răbdarea sa Bonosus *«a dobândit o minunată putere de a sta neîncetat în rugăciune»*. Însă și pe călugării săi, Severin i-a tămăduit de nenumărate ori, pe lângă neprețuitele povețe pe care li le dădea spre viața veșnică. Vom aminti doar de un călugăr pe nume Urs, pe care cuviosul l-a vindecat de o rană canceroasă.

Nu toți germanii erau însă păgâni. Chiar tribul așezat la nord de Dunăre în dreptul Noricum-ului - numit Rugi -, primise, ca multe dintre triburile germane, erezia ariană. Pricina arianismului lor era în primul rând națională, datorată dușmăniei față de romanii ortodocși. Faima lui Severin se răspândise însă și între acești rugi arieni, mai ales după o minune pe care sfântul o făcuse în rândul lor, tămăduind un tânăr rug, bolnav de 12 ani. Astfel, însuși regele rugilor venea adeseori la cuviosul bărbat, cerându-i sfatul și rugăciunea și ascultându-l în toate. Cum vom vedea, sfântul s-a folosit de aceasta pentru a-și feri poporul atât de asuprairea rugilor, cât și de a celorlalte triburi germane.

S-a întâmplat odată că soția regelui rug, care îl ura pe Severin, a luat o mulțime de robi dintre creștinii de la sud de Dunăre. Și deși sfântul a rugat-o stăruitor să le dea drumul, femeia nu a vrut. Însă în chiar aceeași zi, fiul

reginei a ajuns din întâmplare între niște robi. Aceștia l-au prins și au spus că dacă nu li se va da drumul, îl vor omorî pe copil. Văzându-și fiul în primejdie de moarte, regina a înțeles pedeapsa lui Dumnezeu și a dat de îndată drumul tuturor robilor.

Într-adevăr, Viața sfântului arată că *«râvna lui de a răscumpăra pe cei robiți era mare»*. Odată, când niște păgâni au atacat pe neașteptate cetatea Favianis, ducând cu ei mulțimi de robi, sfântul l-a trimis neîntârziat pe căpitanul cetății în urmărirea lor, deși acesta avea cu el doar puțini ostași. *«Căci nici numărul»*, i-a încurajat sfântul, *«nici vitejia trupească nu sunt necesare, când Dumnezeu merge înainte»*. Toate s-au petrecut întocmai. Și pentru a arăta milostivirea sa, când căpitanul a adus el însuși prizonieri dintre păgâni, sfântul i-a hrănit și apoi i-a trimis nevătămați la compatrioții lor.

Severin întemeiase mai multe mici mănăstiri în întregul ținut pentru ucenicii săi, dintre care una în apropiere de cetatea Batavis (Passau de astăzi). Aflându-se odată acolo, Gibuldus, regele păgân al alemanilor, a vrut să-l vadă pe sfânt, deoarece îl avea la mare cinste. Însă când s-au întâlnit, regele a fost cuprins de o așa mare spaimă, încât i-a spus lui Severin să-i poruncească orice, și el va face. Fără a sta pe gânduri, cuviosul i-a cerut să-i slobozească pe toți robii creștini pe care-i avea.

Era de parcă, deși în întregul ținut domnea nedreptatea, singura lege fiind a cruzimii și a armelor, sfântul, doar cu puterea lui Dumnezeu, pedepsea pe cei nelegiuți, mângâindu-i și făcându-le dreptate celor asupriți. Cu adevărat, Dumnezeu îl trimisese pentru a păstori poporul Său în acele greutăți, nu doar pe calea vieții veșnice, ci și pe calea acestei vieți pământești, apărându-i în toate necazurile.

Pe lângă grija sa pentru eliberarea robilor, sfântul s-a nevoit în chip deosebit și pentru ajutarea săracilor. *«Nu numai că harul lui Hristos l-a făcut pe Sf. Severin bogat în darul facerii de minuni, ci, de asemenea, din bunătatea lui înnăscută, [sfântul] a purtat așa de mare grijă de cei robiți și de cei nevoiași, încât aproape toți săracii din toate orașele și cetățile au fost hrăniți prin lucrarea lui»*. Într-adevăr, multe din cetățile din ținut strângeau zeciuială din toate recoltele lor, pe care apoi

o trimitau sfântului. Severin împărțea totul acolo unde știa că era nevoie. O cetate însă a întârziat, din zgârcenie, să trimită milostenia și a fost jefuită pe neașteptate de barbari. Odată, când cuviosul împărțea în biserică ulei mulțimii de săraci venită acolo, un călugăr a văzut că uleiul nu scade din vase. Când însă a strigat sfântului despre aceasta, înmulțirea uleiului s-a oprit. Altădată, în timpul iernii, un preot pe nume Maxim, aflat dincolo de Alpi, a hotărât să treacă munții împreună cu câțiva însoțitori, pentru

a-i aduce sfântului haine date milostenie de oamenii din cetățile dimprejur. Pe drum însă au fost prinși de o furtună mare de zăpadă, care i-a acoperit cu totul, încât erau aproape de moarte. În această primejdie au văzut însă deodată un urs în fața lor, care i-a condus fără primejdie până la Severin.

În acea vreme năvălirile păgânilor erau tot mai dese și mai puternice, și încet-încet stăpânirea romană de-a lungul Dunării, mai ales în partea de nord, a început să cedeze. Doar în cetatea

Batavis (Passau) mai rămăseseră ostași romani. Văzând aceasta, și însuflat de Dumnezeu, sfântul îi îndemna pe toți să se retragă în Batavis.

Creștinii din Joviaco (astăzi Schlügen) s-au împotrivit cuvintelor lui Severin și nu au vrut să-și părăsească orașul. În scurt timp însă, o oaste de Heruli i-a cucerit, trecându-i prin ascuțișul sabiei. Preotul cetății, pe nume Maximian, a primit moarte de mucenic. [va urma].

Ierodiacon Grigorie BENEĂ

BISERICA NOASTRĂ

LISTA DONATORILOR PENTRU BISERICĂ

Cu ajutorul Domnului am primit autorizarea pentru construirea unei noi case a scârilor la clădirea de la stradă în care găzduim pelerinii și oaspeții Mitropoliei.

Vă rugăm să trimiteți ajutorul D-voastră în contul bisericii (Rumänische Orth. Metropole, Konto-Nr. 101167804 BLZ 750 903 00, Bank Liga eG).

Bunul Dumnezeu să binecuvinteze cu pace, sănătate și spor în toate pe bine-

făcătorii noștri.

Drăghici Daniel	100,00 EUR
Utzat Martin	200,00 EUR
Engelhard Florian	50,00 EUR
Rockhoff - Western Union	500,00 EUR
Nösner Adina & Daniel	100,00 EUR
Todt Violeta	100,00 EUR
Ott Burkhard	70,00 EUR
Șipoș Dănuț	100,00 EUR
Dr. Brambrink	50,00 EUR
Seiler Rosina	100,00 EUR
Krämer Lisa & Hannes	150,00 EUR
Kotrong Ioan	100,00 EUR
Loch Ioan Eduard	50,00 EUR
Dr. Gehre Lara-Irina	1.000,00 EUR
Dr. Nicola Nikolaus	204,52 EUR
Roșca Marcel	200,00 EUR
Dr. Mihnea Ștefan Mihai	75,00 EUR
Haas Eduard	300,00 EUR

Botiș Michaela & Johann	20,00 EUR
Wulk Livius	100,00 EUR
Vlad Mircea Michael	240,00 EUR
Goell Wolfram	50,00 EUR
Un credincios	60,00 EUR
Reut Vasile	50,00 EUR
Schuhmann Liliana Mirela	100,00 EUR
Rottach Adriana & Thilo	40,00 EUR
Geisler Robert	300,00 EUR
Ghermani Dionisie	50,00 EUR
Anatoli Serghei	25,00 EUR
Pica Ioan	51,12 EUR
Fam. Pfr. Haeffner Georg	30,00 EUR
Thina Hodonski	20,00 EUR
Neagoie Dana & Anghel	300,00 EUR
Pelger Silvia & Georg	50,00 EUR
Dr. Stelian Stan	50,00 EUR
Rășineanu Brigita & Traian	70,00 EUR
Hartobanu Petru	50,00 EUR

INFORMAȚII

DIN AGENDA PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

1 ian. 2008 - Tăierea împrejur a Domnului și Sf. Vasile cel Mare - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. În cadrul Sf. Liturghii hirotonește într-un preot pe diaconul Marius Alin Țican pentru Parohia din Oslo. Săvârșește slujba Aghiazmei mari. Au participat cca. 400 de credincioși.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

10 ian. - prezidează ședința Permanenței Consiliului Eparhial.

13 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Würzburg (paroh: P.Cuv. Ghelasie Păcurar).

19 ian. - la invitația Episcopului de Eichstätt, Dr. Gregor Hanke, participă la tradiționala primire de început de an.

20 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Landshut (paroh: P.C. Pr. Adrian Vasilache).

24 ian. - participă în Domnul din München la rugăciunea pentru unitatea creștinilor.

27 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Ingolstadt (paroh: P.C. Pr. Adrian Vasilache).

30 ian. - 2 feb. - participă ca reprezentant al Patriarhiei Române la aniversarea a 40 de ani de la întemeierea Comunității St. Egidio din Roma. Au fost prezenți peste 170 de episcopi din 47 de țări.

DIN AGENDA PĂRINTELUI EPISCOP SOFIAN

1 ian. - Tăierea împrejur a Domnului și Sf. Vasile cel Mare - la cumpăna dintre ani, slujește slujba Privegherii cu Liturghia Sf. Vasile și predică la Capela Sf. Siluan.

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Liturghia și predică la Biserica St. Nikolai. Săvârșește slujba sfințirii Aghiazmei Mari. După amiază, face vizite la credincioși pentru sfințirea caselor.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

20 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

24 ian. - participă la Zug (Elveția) împreună cu alți ierarhi la o seară ecumenică în cadrul căreia prezintă Ortodoxia românească și poziția ortodoxă față de ecumenism.

26 ian. - slujește Vecernia la Konstanz (paroh: P.C. Pr. Ionel Nemeș). În continuare vorbește tinerilor din parohie despre frumusețea viețuirii ortodoxe și răspunde la întrebările acestora.

27 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Konstanz.

30 ian. - Sfinții Trei Ierarhi - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

*
* *

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL-UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Diacon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK eG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00